

Arrest

**nr. 127 730 van 31 juli 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 14 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 28 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 2 juni 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, geboren op 22 augustus 1976 in Faisalabad, provincie Punjab. Op 27 oktober 2013 kwam u in België aan en de volgende dag vroeg u er asiel aan. Op 30 december 2013 nam het Commissariaat-Generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Op 24 april 2014 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 14 mei 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag uiteen hebt gezet. Zo verklaarde u opnieuw dat u bedreigd wordt door de twee groeperingen die u aanhaalde in het kader van uw vorige aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: 6 faxkopijen van oproepingsbrieven voor de civil court, faxkopijen van een klacht bij en een attest van het FIA, faxkopijen van dreigbrieven van de groeperingen Jamat-e-Islami en Jamat-ud-Dawa, een faxkopij van een F.I.R., een origineel domiciliecertificaat, en enveloppen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asiolverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, nl. u wordt opgeroepen door de rechtbank nadat u klacht had ingediend bij de politie en u wordt geïnterviewd door 2 groeperingen, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name het familieconflict met uw broer en oom, evenals uw vrees voor de groeperingen Jamat-e-Islami en Jamat-ud-Dawa, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tevens moet worden vastgesteld dat u louter faxkopijen voorlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. U geeft bovendien geen geldige reden waarom de originelen niet worden neergelegd. U heeft immers wel wekelijks contact met uw moeder in Pakistan (DVZ Verklaring, rubriek nr. 20), en legt bovendien ook enveloppen neer om te bewijzen dat u weldgekelijk post uit Pakistan hebt ontvangen. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het opmerkelijk dat u in de loop van de vorige asielprocedure geen melding hebt gemaakt van het bestaan van de dreigbrieven van de groeperingen Jamat-e-Islami en Jamat-ud-Dawa. Tevens dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet

kon antwoorden op de vraag van welke groepering de dreigbrief van Jamat-ud-Dawa afkomstig was (DVZ Verklaring, rubriek nr. 17). Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot beide dreigbrieven ondermijnen verder de bewijswaarde van deze stukken.

Ook dient te worden opgemerkt dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zo legt u bijvoorbeeld 6 oproepingsbrieven voor, waarover u verklaart dat u als getuige wordt opgeroepen in een rechtszaak naar aanleiding van de klacht die u zelf neerlegde tegen uw verklaarde vervolgers. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen daaromtrent tijdens uw vorige asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht, onder meer omdat uw verklaringen ter zake niet stroken met uw verklaring dat de politie niets wil ondernemen. De oproepingsbrieven die u nu voorlegt kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Bovendien vermelden de brieven de reden niet waarom u in de rechtbank wordt opgeroepen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat ook de overige documenten die u heeft neergelegd uw kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken. Met betrekking tot de F.I.R. in verband met de aanval op u in 2007 dient immers te worden vastgesteld dat u deze reeds heeft neergelegd tijdens uw vorige asielaanvraag. Het Commissariaat-Generaal, daarin bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, was toen van oordeel dat het een vervalst document is. Bij uw huidige aanvraag heeft u geen bijkomende verklaringen afgelegd die kunnen aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect was. U beperkt zich integendeel louter tot de verklaring dat er zich misschien een fout voordeed in de FIR tijdens het faxen, wat geen afdoende verklaring is voor de door het Commissariaat-Generaal eerder gedane vaststellingen, met name dat de FIR enkel getypte informatie bevat in tegenstelling tot handgeschreven informatie, dat de FIR slechts zeer summier is ingevuld, dat er geen voorgedrukt serienummer te zien is op de kopie die u voorlegt, en dat het zaaknummer voorgedrukt in plaats van handgeschreven is. Ook bewijst het domiciliecertificaat dat u heeft neergelegd enkel uw identiteit, die niet wordt betwist, maar ondersteunt het ook verder uw asielrelaas niet. Met betrekking tot de documenten die u aanbrengt in verband met een fraudeklacht bij de FIA nadat er u geld was ontvreemd (zie 2de AA DVZ pt. 17), moet tot slot worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij benadrukt dat hij verklaard heeft dat hij bij het eerste gehoor nog geen dreigbrieven had ontvangen, althans er geen weet van had. Hij laat gelden dat zijn moeder bij zijn tante verbleef, zij naar het huis ging om te na te gaan of er gerechtsdocumenten waren toegekomen, waarop ze aldaar de dreigbrieven vond. Hierover werd door het Commissariaat-generaal niet verder doorgevraagd, aldus verzoeker.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij niet wist van welke groepering van Jamat-ud-Dawa de dreigbrief afkomstig was, argumenteert verzoeker dat hij, zelfs indien hij geen asielrelaas had, als gewone inwoner toch maar al te goed zou weten of er groeperingen zijn van Jamat-ud-Dawa en welke die dan zijn. Het is verzoeker absoluut niet duidelijk waar het Commissariaat-generaal de informatie haalt dat Jamat-ud-Dawa onder zich nog verschillende groeperingen heeft. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken worden aangehaald maar daar was geen advocaat aanwezig en bovendien dient alles beknopt weergegeven te worden, aldus verzoeker.

Wat betreft de oproepingsbrieven, stelt verzoeker dat ook in België de reden niet wordt opgegeven waarom men in de rechtbank wordt opgeroepen. Minstens tonen de oproepingsbrieven (waarvan de echtheid niet wordt betwist in de bestreden beslissing) dat er een rechtszaak hangende is.

Met betrekking tot de overige documenten, stelt verzoeker dat het hem opnieuw niet duidelijk is vanwaar de informatie komt dat een FIR altijd handgeschreven is. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen serienummer is, voert verzoeker aan dat op het document nochtans de volgende gegevens zouden te lezen zijn: "zaaknummer 154" en serienummer 805/02.

Verzoeker meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en berust op onbekende informatie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §1 en §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en

de fundamentele vrijheden (EVRM), de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst verzoeker erop dat de povere veiligheidssituatie in delen van Pakistan wordt erkend in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker is ook de veiligheidssituatie in de provincie Punjab ernstig genoeg om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. Ter staving van zijn stelling citeert verzoeker uit *"Pakistan country specific information"*, te raadplegen op http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_992.html. Verzoeker laat gelden dat hij zich elders in Pakistan moet kunnen vestigen in menswaardige omstandigheden en hij stelt dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om aan te tonen dat er een intern hervestigingsalternatief beschikbaar is. Hij vervolgt dat bovendien overstromingen opnieuw voor onbewoonbaar gebied en erbarmelijke omstandigheden blijken te zorgen. Daarnaast zijn er de gevolgen van de aardbeving van 24 september 2013 in het zuidwesten van Pakistan waardoor Sindh en Balochistan getroffen zijn en is er verder het geweld zoals beschreven in de SBR. Verzoeker vraagt dan ook dat het dossier teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde minstens een grondig en recent onderzoek te voeren naar het interne vluchtalternatief. Tot slot wijst verzoeker erop dat tevens geen rekening werd gehouden met het feit dat hij sinds 2008 niet meer is teruggekeerd naar Pakistan.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1317406Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 123 002 van 24 april 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat (i) uit informatie blijkt dat verzoeker op 27 februari 2012 gearresteerd werd in Hongarije en verklaarde dat hij afkomstig was uit Afghanistan en geboren is in 1978, (ii) hij voor zijn aankomst in België nooit ergens asiel heeft aangevraagd, (iii) zijn verklaringen en documenten meerdere discrepanties, omissies, inconsistenties en hoogst opmerkelijke eigenaardigheden vertonen die zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnen, en (iv) omdat er in de

provincie Punjab waaruit verzoeker afkomstig is geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft onder meer vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde hij enerzijds dat zijn oom en zijn broer hem in 2000 aanvielen en anderzijds dat dit in 2002 gebeurde. Hij verklaarde ook enerzijds dat hij in 2007 samen met zijn zakenpartner werd aangevallen en anderzijds dat hij toen alleen werd aangevallen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen idee heeft hoe deze verklaringen in de vragenlijst van het CGVS zijn terechtgekomen en dat hij dit niet heeft willen laten vermelden. Deze uitleg volstaat echter niet om de tegenstrijdigheden te weerleggen. Verzoekers verklaringen blijken immers duidelijk uit het administratief dossier en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij deze verklaringen niet heeft afgelegd.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker bij zijn eerste gehoor verschillende belangrijke elementen van zijn asielrelaas niet heeft vermeld. Zo vermeldde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat leden van de extremistische groepering hem in 2007 thuis kwamen bedreigen en vermeldde hij ook niet dat er een rechtszaak aan de gang is over de aanval in 2007.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de relevantie hiervan niet zag. Nochtans gaat het om belangrijke onderdelen van verzoekers asielrelaas zodat mag worden verwacht dat hij deze reeds bij zijn eerste gehoor zou vermelden.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de neergelegde stukken betreffen, inzonderheid de FIR's, het krantenartikel, de foto's en de CD-rom, wijst de Raad er op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ook dat de beweringen van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie in Pakistan in strijd zijn met het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 27 januari 2014.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie in het administratief dossier en uit het reisadvies dat verzoeker in het verzoekschrift heeft opgenomen blijkt niet dat burgers op dit ogenblik in heel Pakistan een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

(...)

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 maart 2014, formuleert verzoekende partij geen concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking gestelde gronden. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 18 april 2014 niets toe te voegen heeft, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

2.4.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: zes faxkopieën van oproepingsbrieven voor de civil court, faxkopieën van een klacht bij en een attest van het FIA, faxkopieën van dreigbrieven van de groeperingen Jamat-e-Islami en Jamat-ud-Dawa, een faxkopie van een FIR, een origineel domiciliecertificaat en enveloppen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: “Met betrekking tot de

verklaringen die u aflegt, nl. u wordt opgeroepen door de rechtbank nadat u klacht had ingediend bij de politie en u wordt geïnterviewd door 2 groeperingen, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name het familieconflict met uw broer en oom, evenals uw vrees voor de groeperingen Jamat-e-Islami en Jamat-ud-Dawa, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid." Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in zijn relaas, wat evenwel geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt met betrekking tot deze documenten vooreerst als volgt: *"Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tevens moet worden vastgesteld dat u louter faxkopijen voorlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. U geeft bovendien geen geldige reden waarom de originelen niet worden neergelegd. U heeft immers wel wekelijks contact met uw moeder in Pakistan (DVZ Verklaring, rubriek nr. 20), en legt bovendien ook enveloppes neer om te bewijzen dat u weldegelijk post uit Pakistan hebt ontvangen. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."* Verzoeker betwist de informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet, noch brengt hij gegevens bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn. Met het verweer dat hij pas op 14 mei 2014 voor de tweede maal asiel aanvraagde, dat het gehoor te snel kwam, dat hij immers op 15 mei aankwam in Jodoigne waarna het weekend volgde en hij op dat ogenblik nog niets ontvangen had, brengt verzoeker voorts geen valabele verklaring bij waarom hij slechts faxkopieën en geen originele documenten voorlegt. De Raad wijst erop dat faxkopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit.

Daargelaten het feit dat verzoeker in de loop van de vorige asielprocedure geen melding heeft gemaakt van het bestaan van de dreigbrieven van de groeperingen Jamat-e-Islami en Jamat-ud-Dawa, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag niet kon verduidelijken van welke groepering een van de door hem voorgelegde dreigbrieven afkomstig was. De Raad leest immers in de 'Verklaring meervoudige asielaanvraag' als volgt: *"Stuk 9: fax: Inhoud volgens betrokkene: Een dreigbrief van een van de 2 partijen Welke partij? Het staat erop Ik wil het van u weten? Het werd me toegestuurd maar ik kan het u nu niet vertellen. Inhoud volgens tolk: U verdient het om gedood te worden en er is enkel een weg om de zaak terug te trekken en u niet bij de procedure aan te bieden. Jamatud Dahwa.*

Stuk 10: fax Dreigbrief van Jamate Islami Waarmee dreigen ze? Ik moet me niet aanbieden bij de rechtbank en ik moet de procedure stoppen Inhoud volgens tolk: U nam onze bedreigingen niet ernstig en u diende een zaak in bij de rechtbank. U moet uw zaak terugnemen anders komt u op onze lijst met doelwitten. Jamate Islami" (vraag 17). In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon antwoorden op de vraag van welke groepering de dreigbrief van Jamat-ud-Dawa afkomstig is. Verzoeker gaat dan ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat Jamat-ud-Dawa verschillende groeperingen onder zich heeft en dat verzoeker niet zou kunnen duiden van welke van deze groeperingen de dreigbrief afkomstig is. De Raad benadrukt dat het niet volstaat documenten neer te leggen ter staving van de tweede asielaanvraag zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan en zonder zelfs de oorsprong van deze documenten te kunnen duiden. In zoverre verzoeker er ter verschoning van zijn onwetendheid nog op wijst dat tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig was en alles beknopt diende te worden weergegeven, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst kan niet worden ingezien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de

verklaringen die verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Bovendien blijkt uit hoger aangehaalde 'Verklaring meervoudige asielaanvraag' dat verzoeker de kans heeft gekregen om alle door hem voorgelegde documenten toe te lichten.

De stelling in het verzoekschrift dat ook in België de reden niet wordt opgegeven waarom men in de rechtbank wordt opgeroepen doet voorts niets af aan de overige overwegingen van de commissaris-generaal inzake de door verzoeker voorgelegde oproepingsbrieven, die op zich volstaan om deze stukken iedere bewijswaarde te ontzeggen: *"Ook dient te worden opgemerkt dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zo legt u bijvoorbeeld 6 oproepingsbrieven voor, waarover u verklaart dat u als getuige wordt opgeroepen in een rechtszaak naar aanleiding van de klacht die u zelf neerlegde tegen uw verklaarde vervolgers. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen daaromtrent tijdens uw vorige asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht, onder meer omdat uw verklaringen ter zake niet stroken met uw verklaring dat de politie niets wil ondernemen. De oproepingsbrieven die u nu voorlegt kunnen deze vaststelling niet wijzigen. (...)"*

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing werd de door verzoeker voorgelegde FIR in verband met de aanval in 2007 reeds beoordeeld in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal, daarin bevestigd door de Raad, was toen van oordeel dat het een vervalst document is. Verzoekers kritiek is gericht tegen deze eerdere beoordeling en kan dan ook niet in aanmerking worden genomen. Immers, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal oordeelt als volgt: *"Ook bewijst het domiciliecertificaat dat u heeft neergelegd enkel uw identiteit, die niet wordt betwist, maar ondersteunt het ook verder uw asielrelaas niet. Met betrekking tot de documenten die u aanbrengt in verband met een fraudeklacht bij de FIA nadat er u geld was ontvreemd (zie 2de AA DVZ pt. 17), moet tot slot worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven."* Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Pakistan. Actuele veiligheidssituatie van 18 februari 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger

die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab ernstig genoeg om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen en de verwijzing naar "*Pakistan country specific information*", te raadplegen op http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_992.html, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit het door verzoeker geciteerde rapport inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het niet voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief, mede omwille van overstromingen in de zomer van 2013 en een aardbeving op 24 september 2013 waardoor de provincies Sindh en Balochistan getroffen zijn, is dan ook niet dienstig.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS